

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

10 december 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over het huisvestings- en grondbeleid in de Vlaamse Rand
Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, over het ontbreken van de kwestie van het taalgebruik bij de hulpdiensten in de Vlaamse Rand, op de agenda van het jongste Overlegcomité

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, over het punt 'toepassing en naleving van de arresten en vonnissen van de Raad van State en van het Arbitragehof door de verschillende entiteiten', op het jongste Overlegcomité

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

Dinsdag 10 december 2002

VOORZITTER : De heer Luk Van Nieuwenhuyzen*– De interpellatie wordt gehouden om 14.12 uur.***Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over het huisvestings- en grondbeleid in de Vlaamse Rand**

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Sauwens tot de heer Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over het huisvestings- en grondbeleid in de Vlaamse Rand.

De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, iedereen kent de sociale verdringing in de Rand. Vooral in de zes faciliteitengemeenten rond Brussel werkt die sociale verdringing de verfransing in de hand. Dit blijkt onder meer uit een recente studie van de VUB over de mobiliteit in die gemeenten. Aan de hand van deze studie wil ik de minister een aantal vragen over het huisvestingsbeleid stellen.

De laatste jaren worden de faciliteitengemeenten met een zeer sterke in- en uitstroom geconfronteerd. De mobiliteit van de bevolking bedraagt jaarlijks gemiddeld 8 percent. Dit is het dubbel van het Vlaams gemiddelde. Het aandeel van de oorspronkelijke bevolking blijft hierbij stelselmatig teruglopen. Slechts 15 percent van de inwoners van een faciliteitengemeente woont sedert zijn geboorte in die gemeente.

Uit de beschikbare cijfers blijkt tevens dat de instroom in de faciliteitengemeenten de verfransing in de hand werkt. Onder de inwijkelingen uit Brussel, de grootste groep nieuwkomers in de facilitей-

tengemeenten, bevinden zich meer Franstaligen dan in de andere randgemeenten. Dit betekent dat Franstaligen die uit Brussel vertrekken de faciliteitengemeenten opzoeken. Bovendien heeft 30 percent van de inwijkelingen uit Vlaamse gemeenten een Franstalige achtergrond. Inwijkelingen uit Wallonië kiezen sneller voor een faciliteitengemeente dan voor een andere Vlaamse randgemeente. Het is tevens opmerkelijk dat het aantal inwoners van Franse nationaliteit in de faciliteitengemeenten significant hoger ligt. De faciliteitengemeenten worden steeds meer met een concentratie aan Franstaligen geconfronteerd.

Uit de studie van de VUB blijkt dat de faciliteitengemeenten migratiegemeenten zijn. Jaarlijks verhuist 8 percent van de bevolking. De inwijking uit Brussel en de uitwijking van de eigen bewoners zorgt vaak voor financiële problemen.

In het Vlaams regeerakkoord heeft de Vlaamse regering een aantal zeer expliciete doelstellingen naar voren geschoven. De Vlaamse regering wil een actieve huisvestings- en grondpolitiek voeren. Door middel van wezenlijke investeringen wil ze de sociale verdringing van de autochtone bevolking een halt toeroepen.

Uit de beleidsnota over de Vlaamse Rand blijkt dat de tot op heden gevoerde politiek niet volstaat. De beleidsnota stelt verder dat het investeringsprogramma Vlabinvest verder wordt uitgevoerd, dat de bestaande instrumenten en kanalen moeten worden geheroriënteerd en aangevuld en dat de socialehuisvestingsmaatschappijen (SHM's) zullen worden aangezet om meer activiteiten te ontwikkelen en om gebruik te maken van nieuwe instrumenten, zoals het recht op voorkoop.

De Vlaamse regering heeft voor een voorkeurbeleid gekozen en wil de voorrang aan personen met een sociale, culturele of economische streekbinding organiseren. Ik ben het hiermee eens. We moeten

Sauwens

de bestaande mogelijkheden op het vlak van de huisvesting aanwenden om een verankering van de Vlaamse bevolking te realiseren. Deze Vlaamse verankering moet in de randgemeenten kunnen doorgroeien.

De minister weet ongetwijfeld dat een aantal nieuwe actieplannen naar de stellingen van de beleidsnota verwijzen. Ik ben ervan overtuigd dat het beleid inzake de Vlaamse Rand staat of valt met het huisvestingsbeleid. Ik besef dat dit beleid op het terrein vaak slechts moeizaam kan worden uitgevoerd. Aangezien de minister nog niet zo lang bevoegd is voor huisvesting, wil ik deze interpellatie niet gebruiken om een algemeen wantrouwen ten aanzien van de Vlaamse regering te uiten. Ik wil de minister enkel vragen of hij over een kordaat, toekomstgericht actieplan beschikt.

Ik ben van mening dat de grote mobiliteit in de faciliteitengemeenten niet enkel een bedreiging, maar tegelijkertijd ook een enorme opportuniteit vormt. De grote in- en uitstroom biedt ons tal van mogelijkheden. Indien de mobiliteit beperkt zou blijven, zouden we misschien met een bevolking worden geconfronteerd die lang blijft, zich gedurende generaties ontwikkelt en zich doelbewust Franstalig opstelt. Dit zou het bijsturen van de situatie veel moeilijker maken.

Indien we de mobiliteit in de faciliteitengemeenten op langere termijn beschouwen, komen we tot de vaststelling dat de bevolking op enkele jaren tijd voor de helft wordt vernieuwd. Deze situatie biedt ons heel wat mogelijkheden.

Ik heb minister Van Grembergen reeds een aantal vragen over het algemene beleid van de Vlaamse regering ten aanzien van de Rand gesteld. Vandaag zou ik de minister van Huisvesting enkele specifiekere vragen willen stellen. Mijnheer de minister, welke maatregelen denkt u te nemen om van het rollend fonds Vlabinvest een performant beleidsinstrument te maken? Wat zijn de resultaten van de huidige initiatieven in de Rand? Welke initiatieven staan op stapel? Hoever staat het met de aangekondigde 'wezenlijke investering' in het huisvestingsbeleid voor de Vlaamse Rand? Hoeveel werd er in de voorbije jaren aan uitgegeven? Wat is de toekomstige financiële planning?

Hoever staat het met de heroriëntering en aanvulling van de bestaande instrumenten of kanalen, zoals werd aangekondigd? Wordt daarbij gedacht aan een systeem van woonvergunningen in gemeenten met abnormaal hoge woon- en grondprij-

zen? Hoever staat het met de mogelijke koppeling van een sociale woning aan de integratieplicht?

Hoe staat het met de versterking van de campagne naar analogie met 'Wonen in Brussel'? Welke respons heeft deze campagne tot nog toe opgeleverd? In welke mate werd er gebruik gemaakt van het recht op voorkoop? Hoeveel huursubsidies werden er reeds toegekend? Hoe staat het met de huurreglementering? Wat is de stand van zaken betreffende de erfpachtformule?

Geeft de Vlaamse regering inzake de huisvestingsinitiatieven in de Vlaamse Rand prioritair aandacht aan de faciliteitengemeenten? Is men van plan de initiatieven te spreiden over meer gemeenten dan nu het geval is? Ik ben van mening dat we ons doelbewust moeten concentreren op deze faciliteitengemeenten, ook omwille van de budgettaire beperkingen. Anders zal men niet zien welke inspanningen er worden geleverd. Ik pleit voor een zeer assertief, proactief optreden van de Vlaamse minister van Huisvesting in de zes faciliteitengemeenten.

De voorzitter : De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik sluit me aan bij wat de heer Sauwens heeft gezegd. Ik ben het in grote lijnen met hem eens. Toch moet men de zaak ook van de andere kant bekijken. Mijnheer Sauwens, u had het daarnet vooral over de faciliteitengemeenten en daarnaast over de andere gemeenten in de Rand. We kennen allemaal de studie van de VUB. De resultaten verwonderen me ook niet. Ik voelde zo aan wat de situatie was. De studie heeft me – helaas – enkel versterkt in mijn overtuiging.

Ik wens echter de balans enigszins in evenwicht te brengen. Heel wat gemeenten doen het wel goed op het communautaire vlak. Dat is meer bepaald het geval in het westen van Brussel. De Franstaligen gaan er daar op achteruit. Dat mag toch eens gezegd worden. De Franstaligen gaan er ten westen van Brussel numeriek op achteruit. Ook de Franstalige mentaliteit verliest aan invloed.

Het – tragische – fenomeen in de faciliteitengemeenten manifesteert zich omgekeerd in die gemeenten. Voor het overige ben ik het volledig eens met de heer Sauwens. Hij stelt terechte vragen. De rotatie in de gemeenten ten westen van Brussel is even groot. Ook dat is een probleem.

De voorzitter : De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik sluit me eveneens aan bij de vragen van de interpellant. Ik wil er echter op wijzen dat de problemen niet enkel in de faciliteitengemeenten bestaan.

We moeten effectief werk maken van de promotie van het sociaalhuurbeleid. Ik ben ervan overtuigd dat deze problemen veeleer een sociale dan een communautaire dimensie hebben. In mijn eigen gemeenten verhuren of verkopen mensen die zich doorgaans als Vlaamsvoelend opstellen, liever hun huis of grond tegen een hogere prijs aan een functionaris van de EU, de NAVO of desnoods een Franstalige inwijkeling uit Brussel of Wallonië.

We moeten deze zaak als een sociale problematiek behandelen. We moeten meer werk maken van het sociaalhuurbeleid in de Vlaamse Rand als geheel en ons niet beperken tot de faciliteitengemeenten.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik sluit me aan bij de interpellant en mijn twee voorgangers.

In het interpellatieverzoek gaat het wel degelijk om huisvesting en grondbeleid in de Vlaamse Rand. Ik volg de heer Platteau wanneer hij het probleem enigszins nuanceert. Ik wil het zelf hebben over de zes faciliteitengemeenten van de Vlaamse Rand. Daar is er inderdaad een hoge graad van mobiliteit en migratie ; 8 percent is hier al gezegd. Om de Vlaamse zaak in de faciliteitengemeenten te verdedigen, moeten alle mogelijke instrumenten en middelen worden aangewend, en wel zo dat ze ten volle renderen, zelfs al is het dan veeleer een sociaal dan een communautair probleem. Immers, in studies wordt vastgesteld dat het aantal Vlamingen in de zes faciliteitengemeenten voortdurend daalt. Met die werkelijkheid moeten we rekening houden.

Ik roep alle Vlamingen, zowel de leden van eender welke partij als partijlozen, op eendrachtig op te treden. Deze minister is nog niet zo lang bevoegd voor deze materie. In die korte tijd heeft hij nog niet veel kunnen doen. Maar wie ook minister is, we moeten hem ten volle steunen. Dat is meer dan nodig.

De voorzitter : Mijnheer de minister, collega's, volgens veel aanwezigen op het colloquium dat vorige maand werd georganiseerd door VZW De Rand naar aanleiding van haar vijfjarig bestaan, en volgens veel rechtstreeks betrokkenen, is de proble-

matiek van de huisvesting in de Vlaamse Rand de achillespees van het beleid ten aanzien van de Rand. Als we er niet in slagen een huisvestingsbeleid te voeren waardoor ten minste het aantal Nederlandstaligen in de Vlaamse Rand gehandhaafd blijft of zelfs wordt uitgebreid, dan heeft al de rest geen zin.

Er zijn inderdaad drie opties. We kunnen ten eerste woningen bijbouwen en verkopen of verhuren aan de voorwaarden van Vlabinvest. Dat kan tot op heden echter geen succes worden genoemd. Zelfs als dat een formule wordt waarmee we wezenlijk druk kunnen uitoefenen op de woningmarkt, dan nog zal dat niet echt de verfransing en internationalisering van het gebied kunnen stoppen. Bovendien kan het de verdere verstedelijking van het gebied in de hand werken, iets waar we ook geen voorstanders van zijn.

De tweede mogelijkheid lijkt ons daarom interessanter, omwille van het grote bevolkingsverloop. In Wezembeek-Oppeem is men ooit tot de vaststelling gekomen dat de helft van de bevolking op 10 jaar tijd is verhuisd. Dat is een enorm verloop. Er moet een mogelijkheid zijn om gebruik te maken van het recht op voorkoop, zodat een deel van de woningen beschikbaar kan worden gesteld aan de mensen die onder de criteria van Vlabinvest vallen.

Die criteria moeten trouwens eens worden bestudeerd. Het volstaat niet betaalbare woningen aan te bieden aan de Nederlandstaligen die al in die gemeenten leven en dus nu al een band hebben met de regio. De doelgroep moet worden uitgebreid tot Vlamingen van elders in Vlaanderen. Om het aantal Nederlandstaligen in de Rand op peil te houden of te versterken, moet er ook elders worden gerekuteerd.

Voor de derde mogelijkheid, een woonvestigingsbeleid, dienden de heren Suykerbuyk en Van Varenbergh destijds al een voorstel van decreet in het Vlaams Parlement in (*Parl. St.* VI. Parl. 1996-1997, nr. 663). Dat stootte toen echter op bezwaren van de Raad van State. Toch denk ik dat we verder in die richting moeten zoeken. Er moeten oplossingen worden gevonden die juridisch wel aanvaardbaar zijn om tegen te gaan dat mensen zich uit hun eigen omgeving laten wegdrummen.

Minister Gabriëls heeft het woord.

Minister Jaak Gabriëls : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal eerst antwoorden op de vragen van de heer Sauwens naar de maatregelen om van Vlabinvest (Investeringsfonds voor Grond- en

Gabriels

Woonbeleid voor Vlaams-Brabant) een performant beleidsinstrument te maken, naar de resultaten en initiatieven in de Rand, en waar de wezenlijke investering in het huisvestingsbeleid in de Vlaamse Rand blijft.

Op 25 juni 1992 is Vlabinvest bij decreet opgericht. De opdracht van Vlabinvest bestaat uit het voeren van een grondbeleid en het realiseren van woonprojecten met een sociaal karakter in de gemeenten van de provincie Vlaams-Brabant. Het doel van dit beleid en van deze projecten is het bieden van kansen aan de lokale bevolking om in de Rand te blijven wonen.

Het operationeel plan en de uitvoering dateren van de periode 1993-1994. De eerste projecten zijn in 1996 gerealiseerd. De huisvestingsprojecten richten zich tot de specifieke doelgroep van Vlabinvest. Deze doelgroep wordt gekenmerkt door inkomens- en eigendomsvoorwaarden en door een sociale en lokale verbondenheid met het werk- of herkomstgebied van Vlabinvest.

In 1994 heeft de Vlaamse regering het werk- en herkomstgebied aan de hand van een aantal criteria afgebakend. Deze criteria zijn de hoogte en de evolutie van de grondprijzen, de migraties en de aanwezigheid van vreemde nationaliteiten. Naast de zes faciliteitengemeenten rond Brussel omvat het werkgebied de gemeenten Overijse, Tervuren en Hoeilaart. Het herkomstgebied omvat alle Vlaamse gemeenten die aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest of aan het werkgebied grenzen.

Ter financiering van het investeringsfonds is in de begroting van 1992 een vastleggingsmachtiging van 24.789.352 euro opgenomen. Op 1 januari 2002 bedroeg het beschikbare saldo 10.225.076 euro. Het patrimonium van Vlabinvest omvat 62 woonegelegenheden voor verkoop, bestaande uit 34 appartementen en 28 woningen, 236 woonegelegenheden voor verhuring, bestaande uit 138 appartementen en 98 woningen, en 12 percelen bestemd voor erfpacht. In deze opsomming zijn de prognoses voor 2003 reeds opgenomen.

Ik zal even het aantal woonegelegenheden en het jaar van vastlegging overlopen. In 1996 waren dit 13 woonegelegenheden. In 1997 waren dit 42 woonegelegenheden. In 1998 waren dit 6 woonegelegenheden. In 1999 waren dit 70 woonegelegenheden. In 2000 waren dit 6 woonegelegenheden. In 2001 waren dit 48 woonegelegenheden. In 2002 betreft

het 49 woonegelegenheden. In 2003 zal het om 45 woonegelegenheden gaan.

Ondanks de terughoudendheid van de lokale besturen in de faciliteitengemeenten, de schaarste van de gronden en de hieruit voortvloeiende hoge grondprijzen, blijft Vlabinvest inspanningen leveren om in een duurzaam aanbod aan woonegelegenheden te voorzien.

Het voorbije jaar heeft Vlabinvest een aantal concrete beleidsopties voorgesteld om de slagkracht van het fonds te optimaliseren en te vergroten. Deze voorstellen slaan voornamelijk op het verwerven van gronden en panden en op de daaruit voortvloeiende mogelijkheden om koop- en huurwoningen en erfpachtprojecten te realiseren. Een van de voorstellen betreft het heroriënteren van de rol van Vlabinvest in de Vlaamse Rand. Indien we dit voorstel volgen, zou Vlabinvest een financieringsinstrument en vastgoedprospector kunnen worden voor huisvestingsprojecten die in samenwerking met de initiatiefnemers zouden worden gerealiseerd.

Op 19 juli 2002 heeft de Vlaamse regering beslist de dienstenovereenkomst tussen de VHM (Vlaamse Huisvestingsmaatschappij) en Vlabinvest voor een periode van 1 jaar te verlengen. De Vlaamse regering wil tevens een externe doorlichting van de werking van Vlabinvest laten uitvoeren. Samen met de beslissingen van de Vlaamse regering inzake het Beter Bestuurlijk Beleid, zullen de resultaten van deze doorlichting tot een heroriëntatie van de werking van Vlabinvest leiden. De heroriëntering en de aanvulling van de bestaande instrumenten en kanalen zullen het voorwerp zijn van de externe doorlichting van de werking van Vlabinvest. Deze doorlichting zal hierover meer duidelijkheid moeten verschaffen.

De Vlaamse overheid promoot het wonen in Brussel door middel van de campagne 'Wonen in Brussel'. Met betrekking tot de Vlaamse Rand is tot op heden geen vergelijkbaar initiatief genomen. De website van VZW De Rand groepeerde de gewestelijke en provinciale ondersteuningsmaatregelen. Om tegenstrijdige signalen te vermijden, moet een eventuele promotiecampagne voor de Rand goed op de campagne 'Wonen in Brussel' worden afgestemd.

Sinds het voorkeurecht in voege is getreden, is dit recht door de SHM's in de Vlaamse Rand veertien keer uitgeoefend. Sinds januari 2000 is dit al twaalf keer gebeurd.

Gabriels

Op 24 juli 1998 heeft de Vlaamse regering een besluit genomen over de financiële tussenkomst in het aankopen van bouwgronden in de Vlaamse Rand door particulieren. In het kader van dit besluit is tot op heden 429.896 euro uitbetaald, namelijk (afgerond) 9.875 euro in 1998, 90.389 euro in 1999, 127.982 euro in 2000, 114.247 euro in 2001 en 87.401 euro in 2002.

Wat het aantal toekenningen van huursubsidiëring betreft, wil ik het hier enkel over de gemeenten hebben waaraan huursubsidies zijn toegekend. De cijfers zijn zeer duidelijk. In Hoeilaart gaat het om twee huursubsidies, in Overijse om vijf huursubsidies, in Sint-Genesius-Rode om elf huursubsidies, in Tervuren vier en in Wezembeek-Oppem gaat het om één huursubsidie. In totaal gaat het om 23 huursubsidies.

Wat de socialehuurreglementering betreft, kan ik enkel zeggen dat momenteel aan een uniform socialehuurstelsel wordt gewerkt. Dit stelsel zal rekening houden met het toewijzingsbeleid voor woningen die via Vlabinvest zijn gefinancierd.

Hoewel de mogelijkheid bestaat, hebben de VHM of de SHM's tot op heden geen enkele erfpachtconstructie in de Vlaamse Rand gerealiseerd.

Sinds 2001 voorziet de VHM in een afzonderlijk budget voor het toekennen van sociale hypotheaire leningen aan inwoners van de Vlaamse Rand. Tot op heden zijn 40 dergelijke leningen toegekend. In totaal gaat het om een bedrag van 3.404.991 euro. In 2001 zijn 15 leningen en in 2002 zijn 25 leningen toegekend. In totaal gaat het respectievelijk om 1.312.397 euro en om 2.092.594 euro.

Wat de huisvestingsinitiatieven in de Rand en de prioritaire aandacht voor de faciliteitengemeenten betreft, wil ik nog even benadrukken dat de acties van alle betrokken overheden elkaar op een weloverwogen wijzen moeten versterken. Voor een kwetsbare regio als de Vlaamse Rand is dit van groot belang.

Een ambtenaar van de provincie Vlaams-Brabant houdt zich specifiek met de huisvesting in de Vlaamse Rand bezig. Verder overleg met alle betrokken overheden lijkt me aangewezen.

Zodra we over de resultaten van de externe doorlichting van Vlabinvest beschikken, zullen we de zwakke punten in de werking kennen. Mits de nodige bijsturing kunnen we de vooropgestelde, door

iedereen onderschreven doelstellingen alsnog bereiken.

De heer Platteau heeft daarnet benadrukt dat we op sommige plaatsen, vooral in de westrand, wel degelijk positieve resultaten boeken.

Volgens de heer Glorieux moeten we vooral oog hebben voor de sociale aspecten van deze problematiek. Hoewel ik de communautaire aspecten belangrijk vind, moeten al onze inspanningen op de sociale aspecten gericht zijn. Aangezien de communautaire en de sociale aspecten niet tegenstrijdig zijn, kunnen we ze perfect combineren.

Ik ben ervan overtuigd dat we allemaal de algemene oproep van de heer Moreau ter harte kunnen nemen.

De voorzitter heeft naar de verfransing verwezen. Mijns inziens is de verfransing een gevolg van de verstedelijking. De verstedelijking doet zich rond elke Vlaamse stad voor. In de Vlaamse Rand worden we tevens met de verfransing geconfronteerd. De verfransing is evenwel niet de oorzaak van de huidige problemen. Ook zonder verfransing zouden er nog problemen zijn. Het is belangrijk dat de woningen in de rand van een grootstedelijk gebied betaalbaar blijven. Alle mensen moeten de kans krijgen om een woning te huren of te kopen.

De grootste verstedelijkingsgolf is achter de rug. Dit betekent evenwel niet dat bepaalde gemeenten in de Vlaamse Rand niet langer dreigen te verstedelijken. Indien de verstedelijking zich blijft voortzetten, zullen we binnenkort het verschil tussen Brussel en de Vlaamse Rand niet meer kunnen zien.

We willen werk maken van de vrijwaring van de Vlaamse belangen. We moeten wel zien wat we ter plaatse effectief kunnen realiseren. Van zodra de resultaten van de doorlichting bekend zijn, zullen we meteen zorgen voor bijsturingen. In het budget voor huisvesting hebben we daar in elk geval ruimte voor vrijgemaakt.

De voorzitter : De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Toch pleit ik ervoor om naar aanleiding van de resultaten van de studie de inspanningen te intensifiëren. U kunt inderdaad zorgen dat er een doorlichting volgt om te leren uit de resultaten. De start was vrij moeizaam. Intussen werden er reeds een aantal koop- en huurwoningen gerealiseerd en ter beschikking gesteld. Mijnheer de minister, de regering mag niet wachten tot de doorlichting is uitgevoerd en het Beter Bestuurlijk Beleid volledig operationeel is.

Sauwens

Er moeten zo snel mogelijk duidelijke afspraken worden gemaakt met Vlabinvest om samen met de huisvestingsmaatschappijen en de provincie Vlaams-Brabant de inspanningen op te voeren.

De voorzitter : Mijnheer de minister, tijdens deze legislatuur hebben we al vier keer moeten zeggen dat de minister van Huisvesting nieuw was en dat hij zich nog moest inwerken. Het klopt dat u zich niet achter dat excuus hebt verscholen.

Er wordt gesproken van een doorlichting. Die neemt toch wel enige tijd in beslag. Ik vrees dat de resultaten daarvan pas op het einde van deze legislatuur bekend zullen zijn. Dan zal ook blijken dat er op het terrein weinig wezenlijks gerealiseerd is.

Minister Jaak Gabriels : Mijnheer de voorzitter, de doorlichting mag niet worden gebruikt als een excuus. We moeten nu met de mensen die op het veld actief zijn, nagaan hoe we de zaak kunnen bijsturen. De doorlichting zal de toekomstige richting aangeven.

Ik zal met de betrokken actoren nagaan hoe we betere resultaten kunnen bereiken.

De voorzitter : De heer Peeters heeft het woord.

De heer Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, Vlabinvest is pas beginnen te functioneren op het moment dat er een samenwerkingsakkoord werd afgesloten met de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Op dat moment werd er enige vooruitgang geboekt.

Mijnheer de minister, zoals u wellicht ook weet, krijgen we van de faciliteitengemeenten geen enkele medewerking om welk project dan ook te realiseren. U zult dat ook ervaren. Ik zeg niet dat u de moed moet opgeven. Maar u zult zien welke moeilijkheden zich aandienen.

Het is dan ook belangrijk een andere klemtoon te leggen. Ik woon zelf in de Rand. Ik ken de gemeenten in dat gebied. Ik ben niet zo optimistisch als de heer Platteau. Ik stel helemaal geen verschuiving in de andere richting vast. In de noorderrand waar ik woon – in Meise, Grimbergen, enzovoort – is er helemaal geen verschuiving. Ik zie de problemen uitdeinen naar gebieden die verder in Vlaanderen liggen omdat de gronden daar betaalbaarder zijn.

Er is niet enkel het probleem van de betaalbaarheid. Ook de populatie die zich aandient, is veel

groter. Mensen uit Brussel komen zeer graag in de Rand wonen.

De betaalbaarheid wordt een heel groot probleem. Als we er niet in slagen heel drastische maatregelen te nemen, zoals het verruimen van het gebied waarop Vlabinvest van toepassing is, dan blijven de problemen bestaan. We moeten proactief werken en gemeenten meer middelen en mogelijkheden geven om projecten te realiseren zodat de bevolking er kan blijven wonen.

Daarnaast moeten er ook een aantal nieuwe formules worden geïntroduceerd. We hebben het al gehad over het voorkeurecht. Mijnheer de minister, als men het voorkeurecht niet wil toepassen, dan zult u het misschien moeten opleggen. Zo zouden een aantal maatregelen kunnen worden genomen om woningen die leegstaan te verfraaien.

Mijnheer de minister, we hebben het daarnet ook gehad over de erfpacht. In de gemeente waarvan ik burgemeester ben, zijn er twee dergelijke projecten. We trachten die ook te realiseren via twee formules : één erfpacht met koopwoningen, de andere met huurwoningen. We hebben echter nog nooit zoveel moeilijkheden ondervonden om een goedkeuring te krijgen voor een dossier als in dit geval.

Voor de gewone mens is het erg belangrijk. De grond wordt ter beschikking gesteld tijdens de hele periode van de pacht. Alleen zal de woning veel goedkoper gehuurd kunnen worden dan indien er een woning zou moeten worden gebouwd door een particulier of een organisme.

Deze formule is nieuw. Jonge mensen willen daar wel degelijk gebruik van maken. Administratief is men echter totaal niet klaar.

Mijnheer de minister, ik pleit voor het nemen van dergelijke drastische maatregelen. U moet aan de lokale overheden de mogelijkheid geven om veranderingen door te voeren.

Dit is een noodkreet van de gemeenten die op dit moment nog geen faciliteitengemeenten zijn maar waar de problemen zich over een aantal jaren ook zullen voordoen. Indien er nu niets gebeurt, zal over 10 jaar een andere studie van de VUB worden gepubliceerd waarin staat dat ook daar eenzelfde dreiging bestaat.

De voorzitter : Minister Gabriels heeft het woord.

Minister Jaak Gabriels : Mijnheer Peeters, u hebt gelijk wanneer u zegt dat de doorlichting er niet

Gabriels

mag toe leiden dat het onvolkomen systeem van gisteren wordt gehandhaafd. Ze moet een antwoord bieden op de behoeften voor de toekomst. Dat is ook de reden waarom er een strikte timing op van toepassing is.

Wat de erfpacht betreft, moet ik u toch wijzen op de gevoeligheden van de Vlamingen. Ze zijn geneigd eigenaar te worden van hun pand. Zodra het woord erfpacht wordt uitgesproken, volgt er een aarzeling. We moeten de mensen vertrouwd maken met die vorm van eigendom.

Ik ken zelf verschillende erfpachtprojecten. Ze hebben vaak veel minder succes omdat mensen de indruk hebben dat ze nooit volle eigenaar worden. We moeten daar een antwoord op bieden. Het hangt van de perceptie af ten opzichte van de erfpacht.

De heer Leo Peeters : Mijnheer de minister, jongere mensen denken daar totaal anders over. De pachtformule loopt over een periode van 99 jaar en kan worden verlengd met eenzelfde periode. Het gaat om meer dan drie generaties. Een woning die langer dan 200 jaar bestaat, is een uitzonderlijke woning.

Het verschil ligt hem in de prijs. We moeten de zaak op de juiste manier voorstellen. In Merksplas stonden mensen te drummen voor zo'n woningen. Voor een aantal mensen is de erfpacht uiteindelijk de enige betaalbare formule. Als we daar niet op inspelen, zullen we de mensen niets meer kunnen aanbieden dat tussen huren en kopen ligt. Dat is de formule waar we werk van moeten maken.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Sauwens en door de heer Platteau werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.53 uur.*

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 16.07 uur.*

– *De heer Stefaan Platteau treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, over het ontbreken van de kwestie van het taalgebruik bij de hulpdiensten in de Vlaamse Rand, op de agenda van het jongste Overlegcomité

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, over het ontbreken van de kwestie van het taalgebruik bij de hulpdiensten in de Vlaamse Rand, op de agenda van het jongste Overlegcomité.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, af en toe bereikt ons een nieuwsbericht dat ons eraan herinnert dat de dienstverlening van de MUG en de dienst 100 in de Vlaamse Rand weleens te wensen overlaat op het punt van de naleving van de taalwetgeving. Het probleem gaat trouwens verder dan dat, want naast het probleem van de taalkennis is er ook een beperkte kennis van de regio. Bovendien blijft het probleem niet beperkt tot de Vlaamse Rand rond Brussel, maar doet het zich voor in een veel groter gebied rond Brussel en zelfs langs heel de taalgrens in Vlaams-Brabant en daarbuiten.

Begin deze maand deed zich een ongeval voor in het Vlaams-Brabantse Galmaarden. Het slachtoffer moest drie kwartier wachten op de MUG, die uit het Waalse Tubize of Tubeke moest komen. Bovendien moest de MUG door de brandweer van Geraardsbergen worden begeleid om de plaats van het ongeval te vinden omdat ze de weg waren kwijtgeraakt. Ook tussen het slachtoffer en de hulpdiensten ontspon zich een dovemansgesprek want de MUG-ploeg was Nederlandsonkundig. De burgemeester van Geraardsbergen heeft daar zijn beklag over gedaan in de pers en noemde het terecht onaanvaardbaar dat mensen in nood moeten worden bijgestaan door anderstalige hulpdiensten.

We zouden zoiets inderdaad niet in eigen land verwachten, en er zijn ook niet veel landen waar het zou worden gedoogd, maar in het Nederlandstalig deel van dit land lukt het nu al tientallen jaren. Af en toe duiken er dus verhalen op als dit, vooral als het op het nippertje was, als gevolg van een gebrek

Van Nieuwenhuysen

aan kennis van de streek en de taal. Als er dan geen klacht wordt ingediend, dan is dat meestal omdat de betrokkenen opgelucht zijn dat ze ten slotte toch werden geholpen en verder weinig ruchtbaarheid willen geven aan de manier waarop dat is gebeurd.

Mijnheer de minister-president, dit thema komt geregeld aan bod in het Vlaams Parlement, in deze commissie of in de commissie voor Welzijn. Sinds de centralisatie van de hulpdiensten per provincie is de toestand er niet op verbeterd. Aan de wet zelf is weliswaar niets veranderd. Er staat uitdrukkelijk in dat de meest nabijgelegen hulppost in actie moet komen. Vroeger werd dat wat soepeler toegepast, al naargelang van de concrete omstandigheden, maar nu gebeurt dat niet meer, met alle gevolgen van dien. Een concreet voorbeeld is dat waar vroeger de hulpdienst van Vilvoorde optrad in dringende situaties, nu vaak de spoeddienst van het militair hospitaal van Neder-Over-Heembeek optreedt. Ook daar is de taalkennis niet altijd optimaal. In mei van dit jaar hebben de burgemeesters van Merchtem, Londerzeel, Kapelle-op-den-Bos, Grimbergen en Meise daar nog hun beklag over gemaakt.

Vorig jaar schreef de Nationale Orde van Geneesheren hierover : 'Aangezien de wetgeving betreffende de dringende medische hulpverlening situaties impliceert waarin een patiënt zijn hulpverlener niet vrij kan kiezen, beschouwt de nationale raad het als een deontologische plicht dat zowel de MUG-arts als de arts in de gespecialiseerde-functienoodgevallen de taal beheerst van de streek waar hij deze permanentie waarneemt.' In de Rand zou dat uiteraard het Nederlands moeten zijn.

Tot nu toe hebben we het elke keer al moeten stellen met vage beloften, met verhalen dat het niet zo gemakkelijk is om tweetalig personeel te vinden, met de toezegging van overleg, enzovoort. Op het terrein is er echter nog niets veranderd.

Als we minister Vanhengel mogen geloven, zal het fenomeen in de toekomst nog meer voorkomen dan nu. Op 8 oktober bevestigde hij in deze commissie, op grond van zijn ervaringen in Brussel, dat er op termijn alleen nog eentalig personeel bij de Brusselse brandweer zal worden aangeworven. De Brusselse brandweer staat ook in voor de dienst 100, die geregeld naar de Vlaamse Rand moet uitrukken.

Gezien het om een gewestelijke dienst gaat, zodat de dienst tweetalig moet zijn maar niet de personeelsleden, zal het probleem in de toekomst steeds meer voorkomen. De Brusselse brandweer heeft een taalkader met minder dan 30 procent Nederlandstaligen. Vandaag zijn er nog veel personeelsleden die vroeger onder de gemeente vielen en dus tweetalig zijn, maar we kunnen ervan uitgaan dat er in de toekomst nog meer problemen zullen zijn dan vandaag.

Dit alles is genoegzaam bekend, maar niemand maakt aanstalten om het dossier op federaal niveau te verdedigen. Nochtans is het daar dat er iets moet veranderen. De enige manier om te bereiken dat de Nederlandstaligen in en rond Brussel niet worden gediscrimineerd, is door middel van een wetswijziging de Brusselse brandweer opnieuw onder het taalstatuut van de lokale besturen te brengen.

De taalwetgeving in Vlaams Brabant is heel duidelijk. Het is een eentalig Nederlandstalig gebied, zij het met faciliteiten voor de Franstaligen in zes gemeenten. De Nederlandse eentaligheid geldt ook voor de hulpdiensten. We weten echter dat de praktijk heel anders is. De MUG en de andere hulpdiensten komen vaak uit Brussel en in sommige gevallen ook uit Wallonië, met verhalen zoals het geschetste tot gevolg.

Zowel hier als in het federaal parlement is daar bij herhaling over geïnterpelleerd. Het dossier is vroeger ook al aan bod gekomen op de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid. Ten slotte zou er een koninklijk besluit zijn opgemaakt dat bepaalt dat minstens één van de personen aan boord van een ambulance of van een MUG de taal moet spreken van het gebied waar de interventie plaatsvindt.

Vanuit het perspectief van de evolutie van de taalwetgeving in dit land, staan we in de Vlaamse Rand op dit ogenblik opnieuw min of meer in de situatie van de 19de eeuw. Toen werd erkend dat de Vlamingen recht hadden op dienstverlening in hun eigen taal, maar meer ook niet. Vlaanderen was dus tweetalig, en de Vlamingen hadden recht op het gebruik van het Nederlands.

Federaal minister Tavernier is het spoor bijster geraakt van het koninklijk besluit dat zijn voorganger begin van dit jaar naar de Raad van State heeft gestuurd. Hij weet niet goed of het ontwerp van besluit bij de Raad van State ligt of niet. Wel weet hij dat het naar de Vaste Commissie voor Taaltoezicht is gestuurd, maar het is niet duidelijk hoe het nu verder moet. Dat KB, als het ooit al wordt te-

Van Nieuwenhuysen

ruggevonden, slaat dan nog alleen op de MUG-diensten, en niet op de diensten 100, want die vallen onder de bevoegdheid van het federaal ministerie van Binnenlandse Zaken, en dus niet onder die van federaal minister Tavernier.

Mijnheer de minister-president, we zitten met een dubbel probleem. Enerzijds moet de naleving van de taalwetgeving in Vlaams-Brabant worden afgedwongen. Anderzijds moeten we zorgen voor een efficiënt georganiseerde hulpverlening in de Vlaamse Rand rond Brussel. Daarom verwondert het me dat deze aangelegenheid niet door de Vlaamse regering op de agenda van het jongste Overlegcomité werd geplaatst, evenmin als de problematiek van de Brusselse ziekenhuizen, die in dezelfde sfeer zit, op de agenda is gekomen van een overleg met de Brusselse Hoofdstedelijke regering.

Aanvankelijk zou dit overleg met de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in juli 2002 plaatsvinden. Minister Vanhengel heeft een tijdje geleden gezegd dat dit eventueel in november 2002 zou gebeuren. Misschien kan de minister-president vandaag bevestigen of ontkennen dat dit overleg ondertussen heeft plaatsgevonden.

Ik vraag me af waarom de Vlaamse regering dit dossier niet ter sprake heeft gebracht op het Overlegcomité dat op 29 november 2002 heeft plaatsgevonden. Welke stappen wil de Vlaamse regering eigenlijk zetten om eindelijk wat schot in de zaak te brengen ?

Ik heb de indruk dat we een hele legislatuur hebben verloren. Volgend jaar vinden de federale verkiezingen plaats. De problemen zijn gedurende heel deze legislatuur niet aangepakt. Ik vrees dat voor het begin van de nieuwe legislatuur niets zal gebeuren. De situatie is nochtans onwettig en bijzonder schrijnend.

De voorzitter : Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael : Mijnheer de voorzitter, ik zal eerst even verklaren waarom deze problematiek niet op het Overlegcomité van 29 november 2002 is geagendeerd. De reden is bijzonder eenvoudig. Deze problematiek wordt namelijk door de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid besproken.

De dringende medische hulpverlening is een uitsluitend federale materie, geregeld in de wet van 8 juli 1964. Tijdens de parlementaire vergaderingen die tot het ontstaan van deze wet hebben geleid, is erop gewezen dat deze aangelegenheid onder de bevoegdheid van drie ministers valt.

De federale minister van Binnenlandse Zaken is bevoegd voor 'alles wat de werking van het eenvormig oproepnummer 900 betreft en de daarmee verband houdende kosten'. De toenmalige federale minister van Volksgezondheid en het Gezin is bevoegd voor 'de technische uitrusting van de oproepcentra en de daarmee verband houdende kosten'. De federale minister van Justitie heeft het wetsontwerp mee ondertekend omdat 'de bepalingen van artikel 11 artikel 422 bis van het strafwetboek aanvullen'. Iedereen kan dit zelf eens nalezen in de verslagen van de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

In 1995 heeft het Arbitragehof tweemaal geoordeeld dat de georganiseerde dringende geneeskundige verzorging als een afzonderlijke aangelegenheid moet worden beschouwd. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke toewijzing is de federale overheid hiervoor bevoegd gebleven. Ik verwijs hier naar de arresten van het Arbitragehof van 6 juni 1995 en 12 juli 1995.

De uitvoering van de wet van 8 juli 1964 is geregeld door een KB van 2 april 1965. Dit KB bepaalt de inrichtingsmodaliteiten voor de dringende geneeskundige hulp en duidt aan welke gemeenten als centra voor het eenvormig oproepstelsel fungeren.

In mei 2001 hebben de bevoegde ministers elkaar in de Interministeriële Conferentie gesproken. Tijdens die vergadering is besloten om het KB van 2 april 1965 te wijzigen en een nieuw erkenningscriterium voor de MUG- en de ambulancediensten in te schrijven. Sindsdien moet minstens een van de zorgverstrekkers aan boord van een interventievoertuig de taal beheersen van het gebied waarin de interventie plaatsvindt.

In juni 2001 heeft de federale minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu dit ontwerp van KB voor verplicht advies naar de Raad van State gezonden. Op 5 maart 2002 heeft de Raad van State hierover definitief beraadslaagd. Ik heb echter nog geen weet van een advies. Op 18 oktober 2002 en op 26 oktober 2002 heeft minister Vanhengel zijn federale collega schriftelijk om een stand van zaken gevraagd. Het antwoord op dit schrijven wordt eerstdaags verwacht.

Dewael

Het spreekt vanzelf dat de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid dit probleem verder moet bespreken. De eerstvolgende vergadering vindt op woensdag 11 december 2002 plaats. Minister Vogels, die de Vlaamse regering in deze Interministeriële Conferentie vertegenwoordigt, zal dit onderwerp morgen zeker aankaarten.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister-president, u hebt daarnet verklaard dat dit punt eigenlijk op de agenda van de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid thuishoort. Ik kan enkel vaststellen dat het dossier daar wordt tegengehouden. Wat is er eigenlijk uit de bus gekomen ?

Een tijdje geleden is op de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid beslist dat er een meldpunt zou komen. Het verbaast me enigszins dat u hiervan in uw antwoord geen gewag hebt gemaakt. Tenslotte betreft het hier het enige concrete resultaat van de besprekingen. Ik wil er overigens op wijzen dat mensen bij dit meldpunt niet enkel met taalklachten terecht kunnen.

Federaal minister Tavernier heeft in de Kamer van Volksvertegenwoordigers verklaard dat het ontwerp van KB zoek is. Hij weet blijkbaar niet waar het zich bevindt. *(Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem en van minister-president Patrick Dewael)*

Ik heb de indruk dat de zaak wat slabakt.

Aangezien minister Vogels deze problematiek morgen weer ter sprake zal brengen, zal ik haar te gepasten tijde hierover de nodige vragen stellen. Aangezien het hier een bijzonder schrijnende problematiek betreft, mogen we deze zaak zeker niet laten schieten.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, ik wil hier nog even op de verschillen in de taalwetgeving wijzen. Het is onmogelijk in Vlaams-Brabant eentalig personeel rond te sturen. In Brussel kan dit wel. Dit verschil in de wetgeving leidt tot een verwrongen situatie.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer Van Vaerenbergh, hebt u het nu over eentalig Frans personeel ?

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Ja. In Vlaams-Brabant kan geen eentalig Frans personeel worden ingezet. Dit maakt de situatie bijzonder moeilijk. *(Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem)*

De voorzitter : We zullen het advies moeten afwachten.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, over het punt 'toepassing en naleving van de arresten en vonnissen van de Raad van State en van het Arbitragehof door de verschillende entiteiten', op het jongste Overlegcomité

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, over het punt 'toepassing en naleving van de arresten en vonnissen van de Raad van State en van het Arbitragehof door de verschillende entiteiten', op het jongste Overlegcomité.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, ik zal het kort houden. Het betreft hier een probleem dat op het Overlegcomité is aangekaart.

Mijnheer de minister-president, we hebben daarnet een voorstel van resolutie betreffende de Adviesraad voor de Franstaligen besproken (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1388*). Oorspronkelijk was het mijn bedoeling u naar het resultaat van de besprekingen op het Overlegcomité te vragen. Minister Van Grembergen, die de besprekingen namens de Vlaamse regering heeft bijgewoond, heeft het daarnet evenwel al over deze besprekingen gehad.

Blijkbaar heeft minister Van Grembergen duidelijk gesteld dat de weigering van een entiteit om zich bij de uitspraken van de Raad van State neer te leggen tot een gelijkaardige weigering van andere politieke entiteiten zou kunnen leiden. Hij heeft in dit verband vrij expliciet verwezen naar een even-

Van Nieuwenhuysen

tuele negatieve uitspraak van de Raad van State over de omzendbrief-Peeters.

Om tijdens de volgende vergadering van het Overlegcomité verder over deze zaak te overleggen, is tevens besloten om de Cocof uit te nodigen. Ik zou hierover graag een korte opmerking maken. Zoals sommige collega's hebben opgemerkt, moeten we daar echter voorzichtig mee zijn. De Cocof is immers als ondergeschikt bestuur tot nog toe niet betrokken geweest bij de werkzaamheden van het Overlegcomité.

Mijnheer de minister-president, tenzij u daar nog iets aan toe te voegen hebt, eventueel omdat minister Van Grembergen iets over het hoofd heeft gezien, is mijn vraag daarmee eigenlijk al beantwoord.

De voorzitter : Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael : Mijnheer de voorzitter, collega's, minister Van Grembergen heeft me intussen laten weten wat hij in deze commissie heeft verklaard. Het verslag van de heer Van Nieuwenhuysen is vrij objectief en onpartijdig, wat me hogelijk verbaast. *(Gelach en opmerkingen)*

Er zijn inderdaad geen zekerheden meer.

De Cocof heeft zich niet neergelegd bij de arresten van de Raad van State en heeft bij besluit van 21 februari 2002 een nieuwe adviesraad opgericht. Daarop hebben we een annulatieberoep ingediend bij de Raad van State. We hebben de zaak ook op de agenda van het Overlegcomité gebracht. In een rechtsstaat moet iedereen zich immers neerleggen bij de uitspraken van hoven en rechtbanken. Dat geldt ook voor de federale overheid en de overheden van de deelstaten, die zich moeten schikken naar de uitspraken van het Arbitragehof en de Raad van State. Gebeurt dat niet, dan wordt de vreedzame coëxistentie wel erg moeilijk.

Op het Overlegcomité bleek iedereen het in feite wel eens te zijn met de beweegredenen van de Vlaamse regering om dit op de agenda te brengen. Toch werd het wenselijk geacht de voorzitter van de Cocof te horen over wat hen heeft geïnspireerd om spijs de uitspraak van de Raad van State alsnog opnieuw over te gaan tot de oprichting van een Adviesraad. Daarom is de voorzitter uitgenodigd.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, uw opmerking dat we daar voorzichtig mee moeten zijn omdat de Cocof in het Overlegcomité geen plaats heeft, kan ik alleen maar bijtreden. De Cocof werd echter niet qualitate qua uitgenodigd. Alleen de voorzitter is gevraagd te komen motiveren waarom de Cocof gemeend heeft, ondanks de uitspraken van de Raad van State, toch te moeten overgaan tot de oprichting van een adviesraad.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister-president, het is toch eigenaardig dat de vertegenwoordiging van de Franse Gemeenschap daar niet op heeft gereageerd. Het is tenslotte een ondergeschikt bestuur. Bovendien is er ondertussen een bijkomende verklaring van mevrouw Schepmans, voorzitter van de Franse Gemeenschapsraad, dat het een goed initiatief is van de Cocof en dat zij het zouden willen overnemen en van hun Franse Gemeenschapsraad een Parlement des francophones zouden willen maken. Ze zouden de werking van de Adviesraad willen uitbreiden van de Rand rond Brussel tot de Franstaligen in heel Vlaanderen.

Het verwondert me dat daar niet op is ingegaan op het Overlegcomité. Blijkbaar is alleen maar gezegd dat er een delegatie van de Cocof wordt uitgenodigd.

Minister-president Patrick Dewael : Mijnheer Van Nieuwenhuysen, u weet uiteraard niet precies wat er allemaal op het Overlegcomité is besproken. Ik heb u alleen het besluit meegedeeld, maar daar zijn allerlei overwegingen aan voorafgegaan. U gaat er blijkbaar vanuit dat de Franse Gemeenschapsregering niet zou hebben gereageerd.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Ik was inderdaad niet aanwezig, maar wat ik zeg, leidde ik af uit wat minister Van Grembergen heeft meegedeeld.

Minister-president Patrick Dewael : Op de verklaringen van voorzitter Schepmans van de Franse Gemeenschapsraad geef ik geen commentaar. Ze maakt geen deel uit van het Overlegcomité, en ik wens me te houden aan de besluiten daarvan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.32 uur.*